WYROK TRYBUNAŁU (czwarta izba)

z dnia 15 kwietnia 2010 r. *

W sprawie C-542/08

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Verwaltungsgerichtshof (Austria) postanowieniem z dnia 12 listopada 2008 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 4 grudnia 2008 r., w postępowaniu:

Friedrich G. Barth

przeciwko

Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung,

TRYBUNAŁ (czwarta izba),

w składzie: J.C. Bonichot, prezes izby, C. Toader, C.W.A. Timmermans (sprawozdawca), P. Kūris i L. Bay Larsen, sędziowie,

* Język postępowania: niemiecki.

rzecznik generalny: Y. Bot,
sekretarz: M.A. Gaudissart, kierownik wydziału,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 4 lutego 2010 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu F. Bartha przez H.R. Laurera oraz K.A. Arlamovsky'ego, Rechtsanwälte,

— w imieniu rządu austriackiego przez E. Riedla, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu czeskiego przez M. Smolka, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu rządu francuskiego przez G. de Bergues'a oraz B. Cabouata oraz przez A. Czubinski, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu włoskiego przez I. Bruni, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez F. Arenę, avvocato dello Stato,

— w imieniu rządu polskiego przez M. Dowgielewicza, działającego w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez V. Kreuschitza oraz G. Rozeta, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 39 WE oraz art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2), jak również zasady skuteczności.

2 Wniosek ten został złożony w ramach postępowania toczącego się między F. Barthem a Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung (federalnym ministrem nauki i badań naukowych) w przedmiocie decyzji w sprawie częściowego przedawnienia roszczeń F. Bartha o przyznanie specjalnego dodatku za wysługę lat.

Ramy prawne

Uregulowania wspólnotowe

3 Na podstawie art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1612/68:

„Pracownik, będący obywatelem państwa członkowskiego, nie może być na terytorium innego państwa członkowskiego ze względu na swą przynależność państwową traktowany odmiennie niż pracownicy krajowi pod względem warunków zatrudnienia i pracy, w szczególności warunków wynagrodzenia, zwolnienia i, jeżeli straci pracę, powrotu do pracy lub ponownego zatrudnienia".

Uregulowania krajowe

4 Paragraf 50a ust. 1 Gehaltsgesetz 1956 (ustawy o wynagrodzeniach z 1956 r., zwanej dalej „GehG"), w brzmieniu zmienionym ustawą opublikowaną w BGBl. I, 109/1997, przewiduje:

„Profesor uniwersytecki […], który może się wykazać piętnastoletnim stażem pracy w tym charakterze na austriackich uniwersytetach […] oraz który pobierał przez cztery lata dodatek za wysługę lat, przewidziany w § 50 ust. 4, może ubiegać się, począwszy od dnia, w którym oba te warunki zostały spełnione, o dodatek specjalny za wysługę lat, uwzględniany przy obliczaniu emerytury, którego wysokość odpowiada wysokości dodatku za wysługę lat, przewidzianego w § 50 ust. 4".

5 Ustawą, opublikowaną w BGBl. I, 130/2003, do § 50a GehG dodano ust. 4 o następującym brzmieniu:

„Do celów obliczania okresu piętnastu lat służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się okresy przepracowane:

1) po dniu 7 listopada 1968 r. na porównywalnym stanowisku na uniwersytecie państwa, które (lub którego następca prawny) stało się członkiem Europejskiego Obszaru Gospodarczego lub

[…]".

6 Paragraf 13b ust. 1 GehG, w brzmieniu obowiązującym w dniu mianowania skarżącego w postępowaniu krajowym (BGBl. 318/1973), stanowił:

„Roszczenie o świadczenie ulega przedawnieniu po okresie trzech lat od chwili wykonania pracy lub świadczenia uzasadniającego prawo do wynagrodzenia".

7 Na podstawie § 169a GehG, dodanego do GehG ustawą opublikowaną w BGBl. I, 130/2003:

„1. Jeżeli czynny zawodowo profesor uniwersytecki, profesor w stanie spoczynku lub emerytowany profesor przepracował określone we wprowadzonym ustawą federalną BGBl. I No 130/2003 § 50a ust. 4 okresy, które podlegają zaliczeniu na podstawie tej ustawy, to na jego wniosek dostosowuje się odpowiednio przysługujący mu specjalny dodatek za wysługę lat na podstawie § 50a. Jeżeli wymagane przesłanki są spełnione, do złożenia wniosku uprawnieni są również byli profesorowie uniwersyteccy […].

2. Dostosowanie specjalnego dodatku za wysługę lat na podstawie ust. 1 dokonuje się z mocą wsteczną, najwcześniej jednak od dnia 1 stycznia 1994 r.

3. Wnioski na podstawie ust. 1 są dopuszczalne, jeżeli zostały złożone najpóźniej w dniu 30 czerwca 2004 r.

4. W przypadku roszczeń o wynagrodzenie i świadczenia emerytalne, które na podstawie ust. 1 powstały w odniesieniu do okresów przypadających przed dniem 1 lipca 2004 r., okresu od dnia 30 września 2003 r. do dnia 30 czerwca 2004 r., nie wlicza się do trzyletniego terminu przedawnienia ustanowionego w § 13b niniejszej ustawy […]".

Postępowanie przed sądem krajowym i pytania prejudycjalne

8 Z postanowienia odsyłającego wynika, że skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym, obywatel niemiecki, w okresie od dnia 1 stycznia 1975 r. do 28 lutego 1987 r. był zatrudniony na Uniwersytecie Johanna Wolfganga Goethego we Frankfurcie nad Menem (Niemcy) jako profesor uniwersytecki. Ze skutkiem od dnia 1 marca 1987 r. został mianowany profesorem zwyczajnym na Uniwersytecie Wiedeńskim (Austria). W drodze tego mianowania skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym uzyskał także obywatelstwo austriackie.

9 Ponieważ przepracowane przez skarżącego w postępowaniu przed sądem krajowym na uniwersytecie we Frankfurcie nad Menem okresy nie zostały uwzględnione do celów specjalnego dodatku za wysługę lat, przewidzianego w § 50a ust. 1 GehG, zainteresowany nie pobierał tego dodatku.

10 Po tym jak w następstwie wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler, Rec. s. I-10239, ustawodawca austriacki zmienił GehG ustawą opublikowaną w BGBl. I, 130/2003, skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym zwrócił się w piśmie z dnia 2 marca 2004 r. do Uniwersytetu Wiedeńskiego o dostosowanie przy-

sługującego mu specjalnego dodatku za wysługę lat poprzez zaliczenie okresu, jaki przepracował na uniwersytecie we Frankfurcie nad Menem. Decyzja kończąca to postępowanie administracyjne przewidywała w art. 1, że skarżącemu w postępowaniu przed sądem krajowym przysługuje od dnia 1 stycznia 1994 r. dodatek specjalny za wysługę lat w związku z zaliczeniem tego okresu. Jednakże w art. 2 tej decyzji stwierdzono, że dostosowanie tego dodatku zgodnie z art. 1 wywołuje skutki w zakresie wynagrodzenia począwszy od dnia 1 października 2000 r.

11 W skardze wniesionej do sądu krajowego skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym kwestionuje wyraźnie jedynie art. 2 tej decyzji, natomiast nie podważa ustalenia daty dostosowania specjalnego dodatku za wysługę lat zawartej w art. 1 tej decyzji. Utrzymuje zasadniczo, że zastosowanie w art. 2 tej decyzji instytucji przedawnienia jest niezgodne z prawem wspólnotowym, w szczególności z art. 39 WE.

12 Uznając, że rozstrzygnięcie zawisłego przed nim sporu wymaga wykładni prawa wspólnotowego, Verwaltungsgerichtshof postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy stosowanie przepisu o przedawnieniu, który przewiduje trzyletni okres przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym pracownik migrujący był pozbawiony ze względu na niezgodny z prawem wspólnotowym krajowy stan prawny przed wydaniem [ww. wyroku w sprawie Köbler], stanowi pośrednią dyskryminację pracowników migrujących w rozumieniu art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia […] nr 1612/68 lub ograniczenie gwarantowanego tym postanowieniem swobodnego przepływu pracowników?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia […] nr 1612/68 stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego pracownicy migrujący byli pozbawieni ze względu na niezgodny z prawem wspólnotowym krajowy stan prawny przed wydaniem [ww. wyroku w sprawie Köbler]?

3) Czy w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym zasada skuteczności sprzeciwia się stosowaniu trzyletniego przedawnienia względem zaległych roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego potencjalni beneficjenci zostali pozbawieni z naruszeniem prawa wspólnotowego ze względu na jednoznacznie brzmiące przepisy prawa krajowego?".

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

13 Przez swoje pytania prejudycjalne, które należy zbadać łącznie, sąd krajowy zmierza zasadniczo do ustalenia, czy prawo Unii sprzeciwia się uregulowaniu, takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu przed sądem krajowym, stosującemu trzyletni termin przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnych dodatków za wysługę lat, których pozbawiony był – przed wydaniem ww. wyroku w sprawie Köbler – pracownik korzystający z prawa do swobodnego przepływu, z uwagi na przepis prawa krajowego niezgodny z prawem wspólnotowym.

14 Trzeba przypomnieć, że w ww. wyroku w sprawie Köbler Trybunał orzekł zasadniczo, że wykładni art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1612/68 należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przyznaniu, na zasadach przewidzianych w § 50a GehG, w brzmieniu przed zmianą wprowadzoną ustawą opublikowaną

w BGBl. I, 130/2003, dodatku specjalnego za wysługę lat, z którego korzystali wyłącznie profesorowie uniwersyteccy z piętnastoletnim stażem pracy na uniwersytetach austriackich.

15 Z postanowienia odsyłającego wynika, że Republika Austrii zastosowała się do tego wyroku poprzez dodanie do § 50a, na podstawie ustawy opublikowanej w BGBl. I, 130/2003, ust. 4 przytoczonego w pkt 5 niniejszego wyroku. Roszczenie o dodatek specjalny za wysługę lat podlega w wyniku tej zmiany, na podstawie § 13b ust. 1 GehG, trzyletniemu terminowi przedawnienia, przedłużanemu w odpowiednim przypadku o termin dziewięciomiesięczny, o którym mowa w § 169a ust. 4 GehG.

16 W tym względzie należy podnieść po pierwsze, że w okolicznościach sprawy w postępowaniu przed sądem krajowym taki termin przedawnienia stanowi zasadę proceduralną odnoszącą się do środka prawnego mającego na celu ochronę praw, jakie osoba, taka jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym, wywodzi z prawa Unii. Po drugie, prawo Unii nie reguluje kwestii, czy państwa członkowskie mogą w takich okolicznościach przewidzieć termin przedawnienia.

17 Z tego wynika, że do wewnętrznego porządku prawnego każdego państwa członkowskiego należy takie uregulowanie tej zasady proceduralnej, aby po pierwsze, zasada ta nie była mniej korzystna od zasad dotyczących podobnych środków prawnych o charakterze wewnętrznym (zasada równoważności), a po drugie, aby nie uniemożliwiała w praktyce lub nadmiernie nie utrudniała wykonywania praw przyznanych przez porządek prawny Unii (zasada skuteczności) (zob. podobnie wyrok z dnia 17 listopada 1998 r. w sprawie C-228/96 Aprile, Rec. s. I-7141, pkt 18 i przytoczone orzecznictwo).

18 W świetle tych właśnie dwu zasad należy dokonać analizy pytań postawionych przez sąd krajowy.

19 Co się tyczy zasady równoważności, należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem wymaga ona, by całość uregulowań dotyczących środka prawnego znajdowała zastosowanie jednakowo do środków prawnych opartych na naruszeniu prawa Unii oraz podobnych środków opartych na naruszeniu prawa wewnętrznego (wyrok z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie C-118/08 Transportes Urbanos y Servicios Generales, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 33 i przytoczone orzecznictwo).

20 W celu sprawdzenia, czy zasada równoważności jest przestrzegana w sprawie przed sądem krajowym należy w konsekwencji zbadać, czy istnieje, obok instytucji przedawnienia, takiej jak rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym, znajdującej zastosowanie do środków prawnych mających na celu zapewnienie w krajowym porządku prawnym ochrony praw, jakie jednostki wywodzą z prawa Unii, instytucji przedawnienia, jakiej podlegają środki prawne o charakterze wewnętrznym i czy, zważywszy na ich przedmiot i istotne elementy, te dwie instytucje przedawnienia mogą być uznane za podobne (zob. podobnie wyroki z dnia 16 maja 2000 r. w sprawie C-78/98 Preston i in., Rec. s. I-3201, pkt 49; ww. w sprawie Transportes Urbanos y Servicios Generales, pkt 35).

21 Tymczasem należy najpierw przypomnieć, że jak wynika z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi, instytucja przedawnienia, taka jak przewidziana w § 13b GehG, stosuje się zarówno do środków prawnych mających na celu zapewnienie w krajowym porządku prawnym ochrony praw, jakie jednostki wywodzą z prawa Unii, jak i do środków prawnych o charakterze wewnętrznym. Tym samym wydaje się, że instytucje przedawnienia mające zastosowanie do każdego z tych dwóch rodzajów środków prawnych są identyczne.

22 Tym samym, jak to podnoszą również rządy, które przedłożyły Trybunałowi uwagi na piśmie, wyjątek wynikający z przepisu, takiego jak § 169a ust. 4 GehG, pozwalający na przedłużenie terminu przedawnienia o dziewięć miesięcy stosuje się jedynie względem środków prawnych mających na celu zapewnienie w krajowym porządku prawnym ochrony praw, jakie jednostki wywodzą z prawa Unii.

23 Skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym oraz Komisja utrzymują jednak zasadniczo, że na podstawie § 169a ust. 1 GehG, profesorowie uniwersyteccy, którzy staż pracy nabyli co najmniej częściowo na uniwersytetach państw członkowskich innych niż Republika Austrii muszą, w przeciwieństwie do profesorów, których cała kariera zawodowa przebiegała w tym ostatnim państwie członkowskim, złożyć wniosek o dodatek specjalny za wysługę lat. Taka sytuacja oznacza, że instytucja przedawnienia, taka jak rozpatrywana w postępowaniu przed sądem krajowym, ma zakres stosowania, który jest w przypadku środków prawnych mających na celu zapewnienie w krajowym porządku prawnym ochrony praw, jakie jednostki wywodzą z prawa Unii, szerszy niż w przypadku środków prawnych o charakterze wewnętrznym.

24 Według skarżącego w postępowaniu przed sądem krajowym i Komisji, wspomniana instytucja przedawnienia wywołuje bowiem skutki w odniesieniu do profesorów, których cała kariera zawodowa przebiegała w Austrii jedynie w bardzo sporadycznych przypadkach, jeśli na przykład w następstwie błędu, składniki wynagrodzenia zainteresowanych nie zostały naliczone i gdy ci ostatni nie zawnioskowali w odpowiednim czasie o zbadanie swojej sytuacji. Natomiast, jeśli chodzi o profesorów, którzy staż pracy nabyli co najmniej w części na uniwersytetach państw członkowskich innych niż Republika Austrii, stosowanie instytucji przedawnienia przybiera charakter systematyczny.

25 Jednak taka okoliczność nie pozwala na stwierdzenie, że w rzeczywistości istnieją dwie instytucje przedawnienia, które nie powinny być uznawane za podobne.

26 Jak zasadniczo zauważają bowiem rządy austriacki, włoski i polski, konieczność złożenia wniosku dotyczy nie tylko profesorów, którzy nabyli staż pracy co najmniej w części na uniwersytetach państw członkowskich innych niż Republika Austrii, lecz również profesorów, których cała kariera zawodowa przebiegała w tym ostatnim państwie i których dodatek specjalny za wysługę lat nie został właściwie naliczony. Z tego wynika, że konieczność złożenia wniosku obejmuje faktycznie wszystkich profesorów, względem których błędnie zastosowano normy prawne regulujące przyznawanie

wspomnianego dodatku i którzy dążą do spowodowania sprostowania popełnionego błędu, czy to dotyczy błędu popełnionego przy zastosowaniu norm krajowych, czy norm prawa Unii, które właściwe władze krajowe powinny stosować bezpośrednio.

27 W tych okolicznościach termin przedawnienia, taki jak zastosowany względem skarżącego w postępowaniu przed sądem krajowym, nie może zostać uznany za sprzeczny z zasadą równoważności.

28 Co się tyczy zasady skuteczności, Trybunał uznał za zgodne z prawem Unii ustalenie rozsądnych terminów do wniesienia skargi pod rygorem przedawnienia w interesie pewności prawa, która chroni jednocześnie zainteresowanego i daną administrację. Terminy takie nie mogą bowiem uniemożliwiać w praktyce lub nadmiernie utrudniać wykonywanie uprawnień gwarantowanych w porządku prawnym Unii. W tym względzie krajowy trzyletni termin przedawnienia jest rozsądny (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Aprile, pkt 19; wyrok z dnia 24 marca 2009 r. w sprawie C-445/06 Danske Slagterier, dotychczas nieopublikowany w Zbiorze, pkt 32 i przytoczone orzecznictwo).

29 Tym samym, w braku szczególnych okoliczności podanych do wiadomości Trybunału, trzyletni termin przedawnienia, taki jak zastosowany względem roszczeń skarżącego w postępowaniu przed sądem krajowym, który może być przedłużony o dziewięć miesięcy, nie może być uznany za sprzeczny z zasadą skuteczności.

30 Wykładni takiej nie podważa okoliczność, że skutki ww. wyroku w sprawie Köbler sięgają daty wejścia w życie normy poddanej wykładni, ponieważ skutki te nie zostały ograniczone w czasie przez Trybunał. Zastosowania bowiem zasady proceduralnej, takiej jak termin przedawnienia rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, nie można mylić z ograniczeniem skutków wyroku Trybunału dokonującego

wykładni przepisu prawa Unii (zob. podobnie wyrok z dnia 15 września 1998 r. w sprawie C-231/96 Edis, Rec. s. I-4951, pkt 17 i 18).

31 Skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym oraz Komisja podnoszą jednak, że ustawodawca austriacki wykluczył w drodze jasnego przepisu uwzględnienie okresów pracy na uniwersytetach państw członkowskich innych niż Republika Austrii.

32 Według nich profesorowie uniwersyteccy, którzy nabyli staż pracy na takich uniwersytetach musieli w tych okolicznościach oczekiwać, że ich wnioski o uznanie tych okresów dla celów przyznania dodatku specjalnego za wysługę lat zostaną odrzucone. Ustawodawca austriacki przyjął zatem stanowisko zniechęcające profesorów uniwersyteckich, mających co do zasady prawo do tego dodatku, do złożenia w odpowiednim czasie wniosku koniecznego do wyegzekwowania tego prawa.

33 Należy jednak zauważyć, że prawo Unii nie zakazuje państwu członkowskiemu zastosowania instytucji przedawnienia względem roszczeń o dodatek specjalny za wysługę lat, taki jak rozpatrywany w postępowaniu przed sądem krajowym, który z naruszeniem przepisów prawa Unii nie został przyznany, nawet gdy to państwo członkowskie nie zmieniło norm krajowych w celu uzgodnienia ich z tymi przepisami. Inaczej jest jedynie w sytuacji gdy postawa władz krajowych w połączeniu z istnieniem instytucji przedawnienia doprowadziła do całkowitego pozbawienia danej osoby możliwości dochodzenia swoich praw przed sądami krajowymi (zob. podobnie ww. wyrok w sprawie Aprile, pkt 43 i 45).

34 Tymczasem istnienie takiej okoliczności nie może być podniesione w sprawie przed sądem krajowym.

35 W szczególności zastosowanie instytucji przedawnienia nie pozbawia całkowicie osoby, takiej jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym, prawa do dodatku, który nie został mu przyznany z naruszeniem przepisów prawa Unii (zob. analogicznie wyroki: z dnia 2 lutego 1988 r. w sprawie 309/85 Barra i in., Rec. s. 355, pkt 19; z dnia 9 lutego 1999 r. w sprawie C-343/96 Dilexport, Rec. s. I-579, pkt 37).

36 Ponadto, z akt sprawy przedłożonych Trybunałowi nie wynika, by zastosowanie wobec roszczeń skarżącego w postępowaniu przed sądem krajowym instytucji przedawnienia znajdowało swe źródło w niedokładnych informacjach, jakie zostały mu celowo przekazane przez właściwe władze krajowe (zob. analogicznie wyrok z dnia 1 grudnia 1998 r. w sprawie C-326/96 Levez, Rec. s. I-7835, pkt 34). Jak słusznie podniósł rząd francuski, okoliczność, że wcześniej istniały jasne przepisy prawne sprzeczne z prawem wspólnotowym, nie może być zrównana z podaniem takich niedokładnych informacji, pod rygorem uniemożliwienia, przeciwnie niż wynika z pkt 33 niniejszego wyroku, jakiegokolwiek zastosowania instytucji przedawnienia w okolicznościach takich jak te w postępowaniu przed sądem krajowym.

37 Wreszcie w zakresie, w jakim pytania prejudycjalne dotyczą również wykładni art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia nr 1612/68, należy zauważyć, że z tych samych przyczyn co przedstawione w pkt 21–26 niniejszego wyroku, zastosowanie instytucji przedawnienia w okolicznościach takich jak te w postępowaniu przed sądem krajowym nie może być uznane za stanowiące dyskryminację pośrednią względem pracownika w rozumieniu tych przepisów.

38 Sytuacja profesorów uniwersyteckich, takich jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym, powinna bowiem być uznana za porównywalną z sytuacją profesorów uniwersyteckich, których cała kariera zawodowa przebiegała w Austrii i których dodatek specjalny za wysługę lat nie został poprawnie naliczony w świetle przepisów

prawa krajowego. Tymczasem wydaje się, że traktowanie tych dwóch kategorii profesorów uniwersyteckich jest zasadniczo identyczne.

39 Podobnie nie wydaje się, by zastosowanie instytucji przedawnienia w okolicznościach takich jak okoliczności w postępowaniu przed sądem krajowym stanowiło jako takie ograniczenie swobodnego przepływu pracowników w rozumieniu art. 39 WE. Zastosowanie bowiem tej instytucji przedawnienia wpływa na możliwość uzyskania dodatku specjalnego za wysługę lat za odcinek czasu mający miejsce w przeszłości. Z tego wynika, że nie może uniemożliwiać pracownikowi, takiemu jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym, korzystania z praw do swobodnego przepływu pracowników albo go do tego zniechęcać, ponieważ możliwość uzyskania takiego dodatku za przeszły okres nie zależy od wyboru pracownika w zakresie korzystania z tych praw (zob. podobnie wyrok z dnia 27 stycznia 2000 r. w sprawie C-190/98 Graf, Rec. s I-493, pkt 24).

40 Ponadto nic nie wskazuje na to, by stosowanie instytucji przedawnienia w okolicznościach takich jak okoliczności w postępowaniu przed sądem krajowym miałoby uniemożliwiać pracownikowi, takiemu jak skarżący w postępowaniu przed sądem krajowym w określonym momencie w przeszłości korzystanie z praw do swobodnego przepływu pracowników, albo go do tego zniechęcać. Jak wynika z ww. wyroku w sprawie Köbler, to właśnie sama odmowa przyznania zainteresowanemu dodatku specjalnego za wysługę lat, w przypadku gdy korzystał z tych samych praw, stanowiła ograniczenie swobody przepływu pracowników w rozumieniu art. 39 WE.

41 W rezultacie na przedstawione pytania należy odpowiedzieć w ten sposób, że prawo Unii nie sprzeciwia się uregulowaniu, takiemu jak rozpatrywane przed sądem krajowym, stosującemu trzyletni termin przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnych dodatków za wysługę lat, których pozbawiony był – przed wydaniem ww. wyroku w sprawie Köbler – pracownik korzystający z prawa do swobodnego przepływu, z uwagi na przepis prawa krajowego niezgodny z prawem wspólnotowym.

W przedmiocie kosztów

42 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (czwarta izba) orzeka, co następuje:

Prawo Unii nie sprzeciwia się uregulowaniu, takiemu jak rozpatrywane przed sądem krajowym, stosującemu trzyletni termin przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnych dodatków za wysługę lat, których pozbawiony był – przed wydaniem wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler – pracownik korzystający z prawa do swobodnego przepływu, z uwagi na przepis prawa krajowego niezgodny z prawem wspólnotowym.

Podpisy